

tisztes öregként
ugyanabban a házban,
ugyanazon az ágyon,
ahol születtek és meghaltak ősied,
gyermeked körében,
akik már megférhiesodtak,
és hallva körötte:
„isten veled, apám!”
De még ennél is édesebb,
még bölcsebb,
eltékozolva minden birtokod,
eladva az utolsó malmodat
azért a nőért,
akit másnapra elfelejtenél,
és hazatérve
vig dáridó után a házba,
melyet már dobravertek,
megvacsorázni és
százegyedszer olvasva újra
Apuleius történetét,
meleg és illatos fürdőbe ülve,
nem hallva semmiféle búcsúsózt,
felválni az ereidet;
s a hosszú ablakból a mennyezet alatt
viola illatozna,
pirkadna már,
és fuvolák szólnának messziről.

Valerij Brjusov

MAGÁNY

Peregnek napjaink s a létünk,
Szabadnak lenni nincs remény.
Könyörtelen magányban élünk
Enlelkünk tömlőcfenekén.

Örökös cellára ítélték,
S homályos ablakunkon át
Látjuk, mint torz, sátáni képet,
Más örömét és bánatát.

Nap napra, évre év – hiába
 Fut el mellettünk életünk.
 Szó, szerelem, szemünk parázsa:
 Hazug lett lényünk, lényegünk.

Halott a nyelv, de úgyse hallja
 A fül, ha hallatná szavát.
 Csak az idő csitítja balga,
 Bús lelkünk esztelen jaját.

Utolsó lepleink letépve,
 Ölelhetünk egy másikat –
 Hiú a vágy minden reménye!
 A szenvedély magunkra hagy!

Nincs egyesítő egyezség se –
 Csupán a sóvárgás köde,
 S a vágyak bölcs egyeztetése,
 Meg a rabszolga közönye.

Hiába verdesné a lélek
 Vasboltozatba szárnyait.
 E szakadékperem, min élhet:
 Másikba nem zuhanhat itt!

S vándor tekintete a tájban
 Körös-körül hiába jár:
 Mi mindig egy kör centrumában
 Állunk s lezárt a láthatár.

1903

Vjacseszlav Ivanov

DECEMBER

A RÓMAI NAPLÓ-ból

Ti, kiknek vésője, ecsetje
 És lantja múzsák szent frigye,
 Ti e világból elvezettek
 Egy más lét ligeteibe.